

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Sandhed, Storhed og Skønhed

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 50. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_2-txt-shoot-idm807/facsimile.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

andretedes, da er det Løgnen der lader sig udsmykke, tilbede som Sandhed, og naturligvis, som det synes ret elfværdig og ugenyttig, accordere for Skam, Riis, lover Liv og Salighed for ingen Ting, og giver hvad den har: et uendelig tomt Rum og en uendelig lang Tid, det vil sige: en bundløs Afsgrund og en haabløs Regning, eller paa gammelt Dansk: Helvede og en evig Ulykke.

Sæl det er i mine Dine, og ventelig i Fleres, ket ikke Kiønt, men hvem der ikke kan taale at høre det, naaer ikke heller den sande Skionhed, thi man kan ikke nægte at Dødet er stort nok, og i Tiden er nu engang sand Skionhed ikke andet end smeltet Storhed, og, efter hvad vi hørde om Storhed, maa det være Sandheds store, ubegribelige Død, der annammes med Troe og henfælder i det elskende Hjerte, som skal kunne giøre os deelagtige i den sande, evige Skionhed. Saa ligger Guldet i Klippen, udpilles ikke med Fingre og affæltes ikke i den lunkne Haand saa ligger Skionheden end forborgen i Hjertet som hjemmer Gienlyd af det store Død, der klang paa Jorden. Sprænges maa Klippen og smelte i hellige Luer, hvem der giør det selv, han giør et Mester-Stykke, og skal canoniseres, som en historisk Kunstner, men hvem der mønter,

han har gjort det som ingen Ting, han har kun selet Klippen og taget Muld for Gulb.

Her have vi da et Kiøndemærke paa ægte timselig Skionhed, som aldrig kan slaae Feil, men at vi lettelig lade os flusse af Skinnet, og at vi have onde ved ikke at knæle i det mindste for den ægte Skionhed, hvor den saa findes, det er derfor lige sannt og lige sørgeligt, thi det følger af Løgnens Herredomme i Verden og Magt i vort Hjerte. Kun lidet nytter det os, om vi, som Munk, Bvinglianer og Pietister, vilde nægte Skionheden, eller forsværge at hylde den, thi at foragtet Skionhed hevner sig grusomt, og at forsvoren Ting gaar snarest for sig, er noget Kroniken lærer i det Store, som den daglige Erfaring i det Smaa. Er det virkelig saa, at vi Intet i Verden finde Kiønt, da er det Beviis paa et grueligt Savn: Kiørligheds Savn, eller, da det dog er umuligt uden al Kiørlighed at drage Kande, Beviis paa, at vi ikke noget som end ikke har Skin af Skionhed, at vi beherskes af en unaturlig Kiørlighed til os selv, den yttre sig nu paa hvad Maade den vil; paa sin laveste Punkt bemærke vi den med Uffke som Graadserie, Drukkenhed og Uteerlighed, paa sin Høieste som Sierrighed og Hormod. Havs vi derimod Sands for Skionhed, da hylde vi den i

(4 *)

